

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ISIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 71 / 12 SEPTEMBRIE ANUL III, 2021

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Sfânta Cruce - semnul iubirii care în- vinge păcatul și moartea

„Zis-a Domnul: nimeni nu s-a suit în cer, fără numai Cel Care s-a pogorât din cer, Fiul Omului, Care este în cer”. (Ioan 3,13).

Sfânta Evanghelie a Duminicii dinaintea Înălțării Sfintei Cruci face o legătura între șarpele care a fost înălțat de către Moise în pustie și înălțarea pe Cruce a Mântuitorului Iisus Hristos. Se știe că în timp ce poporul evreu traversa pustia, mulți oameni mureau fiindcă erau atacați de șerpi veninoși. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise să înalțe un șarpe de aramă și oricine se va uita la șarpele de aramă, înălțat în pustie, se va vindeca. Această vindecare a oamenilor care erau mușcați de șerpi era o preînchipuire a Crucii Mântuitorului Iisus Hristos. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Nu vedeți potrivirea chipului cu adevărul? Atunci evreii au scăpat de moarte, dar de o moarte temporală; acum credincioșii sunt scăpați de moartea veșnică. Atunci

șarpele înălțat în aer vindeca mușcăturile șerpilor; Iisus vindeca rănila pe care le face dragonul duhovnicesc (diavolul). Acolo, cel ce privea cu ochii trupului era vindecat; aici cel ce vede cu ochii sufletului se ușurează de toate păcatele sale. Acolo spânzura un chip de aramă, care reprezenta un șarpe; aici trupul Domnului pe care l-a format Duhul Sfânt. Acolo, un șarpe mușca și un șarpe vindeca; aici moartea biruiește moartea și moartea dăruiește viața” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Comentariu la Evanghelia de la Ioan, omilia 27, 2; trad. în limba română de diacon Gheorghe Băbuț, Ed. Pelerinul Roman, Satu Mare, 1997, p. 129).

În Antichitate crucea era un instrument de tortură și de ocară pentru răufăcători. Dar Mântuitorul Iisus Hristos, primind a fi răstignit pe cruce din iubire pentru oameni și luând asupra Sa păcatele lumii, a transformat crucea din instrument de ocară și de tortură în simbol al iubirii de viață făcătoare. Prin moartea Sa, Hristos Domnul a biruit păcatul și moartea, iar prin Învierea Sa din morți a arătat slava Crucii ca fiind slava a iubirii Sale jertfelnice, sfințitoare și de viață făcătoare. De aceea, cântăm noi în fiecare Duminică: „Iată, prin cruce, a venit mântuire la toată lumea”.Crucea este izvor de mântuire și de viață veșnică. Transformarea morții lui Hristos în viață veșnică arată și transformarea Crucii din instrument de tortură sau de ocară în izvor de mântuire, de viață veșnică. Evanghelia ne spune ca „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (In. 3, 16).

Crucea Mântuitorului Iisus Hristos

reprezintă iubirea lui Dumnezeu arătată oamenilor într-o lume plină de ură și de violență.

Sfânta Cruce - izvor de binecuvântare pentru viața creștină. Crucea este lumină și binecuvântare spre mântuire. Crucea este semnul credinței în iubirea lui Dumnezeu, iubire mai tare decât moartea. De aceea, noi am făcut din Cruce semnul mântuirii, iar când spunem „Doamne, ajută-ne”, „Doamne, mântuiește-ne”, „Doamne, miluiește-ne”, ne însemnăm cu Sfânta Cruce, deoarece ea este semnul iubirii Preasfintei Treimi pentru noi. De aceea, și biserica este construită sub formă de cruce, iar pe turele ei se află o cruce, care ne amintește de iubirea lui Hristos pentru noi. Pretutindeni unde locuiesc creștinii adevărați întâlnim semnul Crucii. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca să Îl iubim pe Hristos Domnul mai mult, ori de câte ori vedem Sfânta Lui Cruce, pe biserică și în biserică, la margine de drum, pe morminte sau lângă o fântână. Oriunde vedem Sfânta Cruce, să ne aducem aminte cât de mult ne iubește Dumnezeu pe noi și așteaptă răspunsul nostru. Purtăm crucea cu lănișor la gât de când suntem botezați, ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci dimineața când ne trezim din somn, seara când ne culcăm, înainte de masă și după masă. Mamele noastre făceau semnul Sfintei Cruci peste pâinea care urmează să intre în cupitor, iar țăranii noștri încrustau semnul Sfintei Cruci pe poarta lor, ca să intre pe ea în curte sau în casa ca într-o biserică, ca într-un loc sfințit, prin rugăciune și fapte bune. Noi așezăm crucea la margine de drum

SFĂTUȘI DUVHOVNICEȘTI

99. Dumnezeu făcând pe om cu voie liberă, ca un prea bogat și bun, i-a dat și puterea să placă lui Dumnezeu dacă vrea. Iar lui Dumnezeu îi place să nu fie păcat în om. Dacă între oameni sunt laudate faptele bune și virtuțile sufletului cuvios și iubitor de Dumnezeu și sunt disprețuite faptele rușinoase și rele, cu cât mai mult nu va fi așa la Dumnezeu, Cel ce vrea mântuirea omului?

119. Necunoștința lui Dumnezeu este o nesimțire și nebunie a sufletului. Căci răul se naște din neștiință, iar binele, care mântuește sufletul, din cunoștința lui Dumnezeu. Prin urmare dacă te vei sârgui să nu faci voile tale, petrecând în trezvie și cunoscând pe Dumnezeu, mintea ta va fi cu grijă la virtuți. Dacă însă te vei sili să faci voile tale pentru plăcere, amețit de necunoștința de Dumnezeu, te vei pierde ca dobitoacele, necugetând la relele ce ți se vor întâmpla după moarte. (**FILOCALIA I**, Sfântul Antonie cel Mare Câteva cuvinte despre viața și opera lui, Capete 97 și 119).

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

sau la răscruce de drumuri, ca să ne aducem aminte de Mântuitorul Iisus Hristos, Cel Care a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (In. 14, 6). Simțind noi că din Crucea lui Hristos vine bucuria Învierii, ne vom ruga mai mult în fața Sfintei Cruci, vom merge mai des la biserica din parohie sau mănăstire, deoarece biserica este purtătoare a luminii și harului Sfintei Cruci spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire. Amin! (Predica Preafericitului Părinte Patriarh Daniel la Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci. Articol publicat în Ziarul Lumina, Ediția din 9 septembrie 2010).

СВЯТЫХ ПАИСИЯ АГН ІОРИТЪ ВЪ

СВЯТИТЕ ДУХОВНИЧЕСТИ И

ДЕСПРЕ РУГĂЦИУНЕ

Rugăciunea este „judecată înainte de judecată”

— Gheronda, Sfântul Ioan Scărarul spune că rugăciunea este „judecată înainte de judecată” (Vezi Sfântul Ioan Scărarul, Scara, Cuvântul 28, paragr. 1 „Rugăciunea este celui ce se roagă cu adevărat **tribunal, dreptar și scaun de judecată** al Domnului înaintea scaunului Judecății viitoare”).

— Așa este. Când omul se roagă corect, atunci rugăciunea este „**judecată înainte de judecată**”. Cel care este sănătos duhovnicește, când merge să se roage, dacă își va simți inima învârtoșată, va cerceta de unde îi vine aceasta, ca să se îndrepte. „De ce mă simt așa? Nu cumva am rănit pe cineva cu purtarea mea? Nu cumva am judecat sau mi-au trecut prin minte gânduri de judecată și nu mi-am dat seama? Nu cumva mi-a trecut vreun gând de mândrie sau există înlăuntrul meu vreo voie proprie și nu mă lasă să comunic cu Dumnezeu?”

— Și dacă nu află nimic, Gheronda?

— Nu se poate. Ceva s-a întâmplat. Dacă va căuta în arhivă – adică dacă se va cerceta pe sine va afla dosarul cu pricina și își va da seama unde a greșit.

— Să se cerceteze pe sine, Gheronda, sau să se mărturisească lui Dumnezeu?

— Ce să mărturisească, de vreme ce nu știe ce a făcut? Mai întâi trebuie să se cerceteze pe sine. Și dacă nu va afla nimic, atunci să facă vreo două-trei metanii, să cadă în genunchi și să spună:

„Dumnezeu meu, fără-ndoială că am greșit cu ceva. Luminează-mă să înțeleg ce am făcut”. Iar de îndată ce va spune aceasta, odată cu smerenia va dispărea și ceața ispititorului și va afla pricina. Văzând Dumnezeu smerenia lui, va trimite Harul Său și-l va lumina să-și aducă aminte exact ce a greșit, ca să se poată pune în rânduială.

— Gheronda, ce ajută pentru ca cineva să păstreze o părtășie de nezdruccinat cu Dumnezeu?

— Ajută mult pacea lăuntrică a sufletului. Când sufletul este pus în rânduială, rugăciunea înaintea singură. De aceea, să nu lași să intre înlăuntrul tău răutatea față de cineva. Dacă ai avut vreun gând de-a stânga față de cineva, să-l mărturisești stareței. Să alungi și orice alt gând de-a stânga, punând în locul lui gânduri bune. Cu gândurile bune se curăță calea rugăciunii, care înaintea astfel neîmpiedicată.

NEVOINȚA PENTRU RUGĂCIUNE

„Când cineva va simți marile binecuvântări ale lui Dumnezeu, se întărește, inima i se încălzește și ajunge la rugăciunea neîncetată. **Greutățile în rugăciune.** Acedia îl netrebnicește pe om

— Gheronda, ce diferență există între **acedie și trândăvie**?

— **Acedia este lenevia duhovnicească**, în timp ce **trândăvia** se raportează și la **suflet și la trup**. Bine este însă să nu fie niciuna. De acedie și de trândăvie se molipesc uneori și sufletele care au multe condiții pentru viața duhovnicească, care au sensibilitate, mărinimie. Diavolul nu prea are ce să-i facă unui om indiferent. Însă un om sensibil, dacă se va mâhni, este cuprins apoi de acedie. Trebuie să afle ce l-a mâhnit și să înfrunte situația duhovnicește, pentru a-și regăsi curajul și a-i porni motorul din nou. Să ia aminte să nu lase răni nevindecate, pentru că după aceea se va încovoia din pricina lor. Istovirea duhovnicească, care în continuare aduce cu sine și pe cea trupească, îl netrebnicește. Te duci la medic și acesta nu-ți găsește nimic, pentru că vătămarea a pricinuit-o ispititorul. Pe câte suflete care au mărinimie și sensibilitate le văd netrebnicite!

— Gheronda, mă simt istovită și nu-mi pot face deloc îndatoririle duhovnicești.

Oare aceasta să mi se tragă din oboseală sau din trândăvie?

— Nu spune: „**Pentru păcatele mele cele multe mi se îmbolnăvește trupul, slăbește și sufletul meu**” (Al doilea tropar de la Mărimurile Paraclisului Mare și Mic al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.) Nu este oboseală trupească, ci istovire sufletească. Iar aceasta este mai rea decât oboseala trupească. Istovirea sufletească îl „scoate din uz” pe om, care devine ca o mașină ale cărei piese sunt bune, însă are motorul dezmembrat.

— Gheronda, văd că, deși la început iubeam cele duhovnicești, acum nu mai pot face nimic.

— De ce nu poți face nimic? Nu ai putere? Eu văd că ai. Nu-ți aduci aminte cum mai demult, când se zidea mănăstirea și lucrai toată ziua la construcții, câte nevoițe duhovnicești făceai?

— Gheronda, nu cumva este de vină faptul că sunt prinsă cu tot felul de treburi?

— Mai degrabă este de vină faptul că ai slăbit nevoința. Caută să te călești, să iubești asceza. Eu, cu jumătate de plămân, știi câte metanii fac? Nu pot să-ți spun. Numai atâta îți spun: că atunci când fac rugăciunile cu șiragul de metanii și cu închinăciuni, când îmi obosește o mână, fac cruce cu cealaltă. Toate acestea ți le spun din dragoste. Alții nu au condițiile pe care le ai tu și știi cum se nevoiesc, cum se luptă? Tu ești bună de comando. Cum de te-ai delăsat în așa hal? Eu mă voi ruga pentru tine, dar, ca să te ajuti, trebuie ca și tu să faci ceva. Ai înțeles? În cele duhovnicești trebuie să te dăruiești cu totul pe sineți și atunci vei aduce rod și în ascultarea ta.

— Gheronda, uneori, când sunt în chilie mă cuprinde **acedia**.

— În chilie nu te rogi, nu citești? Pe cât poți, să nu lași să treacă timpul fără să faci ceva. Nu te poți ruga? Atunci citește ceva care să te ajute în acel timp. Altfel diavolul poate exploata starea ta apăsătoare și te poate istovi cu desăvârșire. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evangelismos București, 2013, Pag. 24 - 28. Va continua)